

reportatge

La beca Riera Gubau comença a donar fruits entre els estudiants de la Selva

RIERA GUBAU

L'HERÈNCIA DEL FABRICANT DE MITJONS

JORDI DORCA > TEXT

NÚRIA FERRAGUTCASAS, JIAJIA WANG, DAVID GUTIÉRREZ CAMPS, ROSANNA ANSON I FUNDACIÓ RIERA GUBAU > FOTOS

FUNDACIÓ JOAN RIERA GUBAU

Vuit anys abans de la seva mort, Joan Riera Gubau va fer testament, un testament que va ser controvertit per a alguns –sobretot per als seus parents– i que va suposar una benedicció del cel per a d'altres. Riera va llegar 31 milions d'euros a la Generalitat, amb la condició que el Govern els utilitzés per invertir-los en l'ensenyament de l'anglès per a joves sense recursos de la comarca de la Selva. Anys després de la seva mort, i un cop superats no pocs entrebancs, es va constituir una fundació que ofereix substancioses beques als estudiants d'aquesta comarca.

>> Rosanna Anson,
una de les becaades,
fent de fotogràfa.

ARXIU PERSONAL JOSEP VINCLAS / ARXIU EL PUNT/AVUI

FONS: RESSO, ACSE

>> Riera Gubau, a l'esquerra de la fotografia, va fer fortuna fent mitjons.

Poca gent –o ningú– es podia imaginar que darrere aquell home d'aparença austera hi havia una gran fortuna. La seva mort va ser a imatge i semblança seva. Al diari *El Punt* del dia 21 de maig de 1997 (dos dies després de la seva mort) hi apareixia un petit escrit de 43 paraules i una modesta esquela; aquell dia els destacats es dedicaven al periodista esportiu Jaume Nolla i a l'ex-president colombià Virgilio Barco Vargas. Segurament que si els periodistes del rotatiu s'haguessin imaginat qui s'amagava darrere aquell senyor de Santa Coloma, un destacat hauria estat per a ell.

Cinc anys varen trigar l'assessor jurídic de la Generalitat, Josep Maria Coronas, i la directora de Patrimoni, Glòria Riera, a localitzar al paradís fiscal de les Illes Caiman la fortuna de Riera Gubau, un patrimoni de 31 milions d'euros. Riera començà a fer fortuna amb una empresa de mitjons que regentava juntament amb el seu germà. Anys més tard

l'empresa es va desmembrar i va anar a fer les Amèriques. Allà, una inversió afortunada en terrenys a Veneçuela li va permetre multiplicar la seva ja quantiosa fortuna feta a Santa Coloma. De retorn a casa, va prendre el camí de la discreció i optà per portar una vida recollida.

La gent de Santa Coloma de Farners sospitaven que Riera tenia «un raconet» (si es permet la ironia), però segurament ningú s'imaginava la grandària del racó. Subsistia en l'austeritat més extrema. Vivia amb la seva dona, Conxita Aymerich –que desconeixia l'existència del patrimoni del seu company–, en un pis propietat d'ella, i es desplaçava a peu o amb un 124 (matrícula d'Oviedo).

Poca gent, o ningú, no es podia imaginar que darrere aquell home d'aparença austera s'hi amagava una gran fortuna

Alguns el van definir com «un deixat amb aspecte de garrepa», però la veritat és que en vida va passar desapercebut, i molts el definien com un home amable.

Riera comparteix amb Dalí el fet d'haver llegat la fortuna a una Administració. Riera va cedir els diners i també el seu 124 matrícula d'Oviedo. Ignorem quin ús ha fet la Generalitat d'aquest cotxe, el que sí sabem és que la donació va causar cert estupor entre els gestors públics; aquesta i d'altres llambregades surrealistes són els altres punts en comú que «l'home del 124» tenia amb el mestre Dalí.

Per cert, si algú vol retre homenatge a Riera poden passar pel carrer que Santa Coloma de Farners li ha dedicat; per contra, si el que es vol és pregar per la seva ànima, cada mes a la parròquia de Sant Sebastià es dedica una missa a la seva persona: aquesta és una altra de les clàusules del seu testament, a la qual –suposem– es dóna degut compliment.

FONS DE L'AJUNTAMENT DE SANTA COLOMA DE FARNERS, ACSE

FONS RESSÓ, ACSE

FONS RESSÓ, ACSE

>> Projecte d'ampliació de la fàbrica i diversos anuncis dels mitjons Yanki.

Una polèmica «centralista»

Un cop detectada l'herència, la Generalitat havia de complir la darrera voluntat del testamentari. Segons sembla, el senyor Riera va tenir dificultats per aprendre l'anglès i amb la seva donació volia evitar que els nois i noies del seu poble i comarca patissin aquest problema.

El primer pas va ser crear, o millor dit, negociar la creació d'una fundació que gestionés el llegat. En un primer moment s'havia de dir Fundació Catalana per a l'Ensenyament de la Llengua anglesa. La primera idea de la Generalitat era establir la fundació a Barcelona i obrir aquestes beques al conjunt del país. Aquesta idea es va trobar amb l'oposició de l'Ajuntament de Santa Coloma, que es va fer fort negociant que les beques es destinessin, tal i com volia Riera, als joves colomencs i sel-

vatans. La idea de la Generalitat va ser interpretada per l'opinió pública gironina com un moviment centralista i es reclamava que la fundació s'establís a la capital de la Selva.

Més tard van aparèixer altres informacions que deien que Riera volia cedir els diners a l'Opus Dei per tal que «l'Obra» creés una universitat a Santa Coloma. Mai sabrem si això era del tot cert, però sí que sabem que mantenia bones relacions amb gent navarresa propera a l'Opus i que anava sovint a

Riera es passejava per Santa Coloma de Farners amb un 124 tronat, tot i que alguns sospitaven que devia tenir «algun raconet» al banc

Navarra per fer-se revisions mèdiques. Potser fou allà on alguna vegada li va passar pel cap aquesta idea. El cert és el que diu el testament, i en aquest punt on ens trobem la idea de la Generalitat l'incomplia de manera flagrant.

El desembre de 2003, la Universitat de Delaware es va interessar també per participar del projecte de Gubau; mentre tant el conseller Homs es començava a fer enrere en la seva pretensió d'establir la fundació a Barcelona, acusant la pressió de l'Ajuntament farnesenc, que va ser clau en aquest canvi d'opinió.

Sembla que amb el primer tripartit la cosa es va començar a desenredar. Josep Bargalló, un efímer conseller d'Ensenyament, anuncià que la fundació s'establiria a Santa Coloma de Farners, seguint la voluntat de l'Ajuntament i del testamentari. Amb tot, encara hi havia diferències de criteri, moviments partidistes i molta gent intentant «penjar-se medalles» (Antoni Solà *dixit*) a través d'aquesta herència milionària.

Jiajia Wang, una emprenedora lliure

El 20 de desembre de 2010 vaig conèixer (de manera virtual) Jiajia Wang, una blancha d'origen xinès que es dedica ara al món empresarial. Apareixia a la prestigiosa contra de *La Vanguardia* i l'entrevistaven perquè acabava de ser guardonada amb el premi UPF Emprèn 2010 – Fundació Banc Sabadell pel seu projecte de cursos i materials per a l'ensenyament de llengua xinesa a nens xinesos adoptats a Catalunya. Jiajia ha creat una editorial amb aquesta finalitat que porta el mateix nom, i ha obtingut el reconeixement com a empresària en aquestes prestigioses beques. La seva història, però, no sempre ha anat lligada als reconeixements. Els seus pares van ser represaliats a la Xina per tenir dos fills, el seu pare va perdre la feina que tenia a l'ajuntament i es van veure obligats a marxar del país; van travessar fronteres fent-se passar per la família d'un periodista japonès fins a arribar a Europa. Es van establir a Blanes, on vivien en un pis petit. Ella explica que els pares dormien a la banyera perquè ella i el seu germà poguessin estudiar. Un panorama trist amb final feliç: els esforços dels pares li van permetre estudiar a la Universitat Pompeu Fabra i les beques Riera Gubau, a Harvard. Jiajia Wang és un prototip d'emprenedora –una paraula que ara està molt de moda– i prefereix arriscar-se a ser una «ànima lliure» que no a col·locar-se en una gran empresa; si no, no s'explicaria que refusés una oferta de la consultoria Deloitte, una de les empreses *top* per a qualsevol economista.

La formació de la Fundació i les primeres beques

Va passar un any abans no es va anunciar la creació de la Fundació. Tindria un fons inicial de 34 milions d'euros i el nom de Fundació Privada Catalana per a l'Ensenyament de l'Idioma Anglès i l'Educació en Anglès. El conseller d'Eco-

nomia i la comissió encarregada de posar en marxa la fundació que hauria de gestionar l'herència de Riera asseguraven que amb els interessos dels diners

**El futur benefactor
dels joves va començar
a fer fortuna amb una
empresa de mitjons que
regentava juntament
amb el seu germà**

de Gubau es pagarien les classes i les estades a l'estranger dels alumnes becats. Una comissió de control vetllaria pel seu bon funcionament; aquests *controllers* eren els tres marmessors que constaven al testament: l'alcalde de Santa Coloma i els centres docents més grans del poble i la comarca. La Fundació va crear un patronat presidit pel conseller d'Economia, Antoni Castells, vicepresidit per la consellera d'Educació, Marta Cid, amb l'alcalde de Santa Coloma, Antoni Solà, i un munt de secretaris i directors generals com a vocals, tal i com s'imposa en aquests casos. Aquesta *fumata blanca* no va acabar d'accontentar l'Ajuntament de Santa Coloma de Farners, que reclamava que la seu de la Fundació fos a la capital de la Selva i que el llarguíssim nom de la Fundació es canviés pel de Riera Gubau. Unes reivindicacions que més tard acabà aconseguint.

Les primeres beques es van convocar el mes d'abril de 2006. S'oferien 54 ajuts de quatre modalitats diferents: una per a estades d'estiu per a joves de 14 a 18 anys, una altra per estudiar batxillerat a l'estranger, una modalitat C destinada a cursar estudis universitaris en llengua anglesa als Estats Units i una modalitat D per a estudis de postgrau. El 50% d'aquests ajuts era per a joves de Santa Coloma i el total de diners que s'hi va destinar van ser 360.000 euros. La resposta de la gent va ser molt bona, modesta o molt pobra, segons el prisma amb què es mirés. Objectivament, però, podem dir que es van presentar 79 sol·licituds i que curiosament les beques per estudiar postgraus als Estats Units varen quedar desertes.

El juliol del 2007 el llegat de Riera ja havia becat més de 90 joves selvatans, una xifra que augmentava d'any en any: el 2008 eren prop de 130, i actualment 543 alumnes han gaudit d'aquest «privilegi».

Però no només de beques viu una fundació, també s'han engegat altres projectes que ajuden a difondre l'anglès entre joves de la Selva; un dels més emblemàtics és el concurs d'oratoría en anglès, però n'hi ha d'altres, com els cursos d'estiu intensius o la formació de professors no especialistes.

Tot i que la tasca i les beques ofertes per la Fundació Riera Gubau poden

dibuixar un panorama idíl·lic, hi ha algunes veus crítiques que creuen que les beques no s'atorguen seguint fil per randa les voluntats del testamentari i que el funcionament de la Fundació no segueix l'estil de vida eremita i auster que va practicar Riera al llarg de la seva vida. El cert és que les beques han tingut una forta repercussió a la comarca i que els beneficiaris en destaquen, sense excepció, l'enorme oportunitat que ha representat per a ells.

La veritable herència de Riera Gubau

Rosanna Anson va definir l'any 2008 la seva estada a San Francisco, gràcies a les beques Riera Gubau, com el millor que li havia passat a la vida; avui la seva opinió continua essent la mateixa, i el cas de Rosanna és extrapolable a molts dels beneficiaris. D'herències de Riera n'hi ha dues; una, la material i, l'altra, l'empremta que la seva generositat ha deixat a molts nois i noies selvatans que van canviar el rumb de la seva vida personal i professional arran de les estades a l'estranger.

Quatre motius diferents per marxar a estudiar a l'estranger

Per entendre una mica els beneficis de les beques hem parlat amb la fotògrafa Rosanna Anson, el cineasta David Gutiérrez Camps, la periodista Núria Ferragutcasas i l'economista Jijia Wang. Expliquen el tomb que aquestes estades han donat a les seves vides.

Els motius pels quals tots ells van decidir marxar a estudiar fora són diversos. El cineasta David Gutiérrez Camps ja havia acabat els estudis de comunicació audiovisual a la Universitat Pompeu Fabra i treballava professionalment: «No estava en els meus plans tornar a estudiar, però l'existència d'unes beques tan properes em va encoratjar a repensar-m'ho». Per a Jijia Wang, va ser l'experiència d'estudiar a l'estranger la que la va fer decidir a acceptar la beca, «sobretot en un país amb un sistema educatiu diferent a l'uropeu». I afegeix: «D'alguna manera era per complementar el que jo ja estava fent a la Universitat Pompeu Fabra. En un principi m'estava plantejant

Núria Ferragutcasas, estudiosa de la política i corresponsal de l'Ara

L'èxit de *The West Wing*, la magna obra televisiva d'Aaron Sorkin, ha estat una de les causes de la popularització de la comunicació política. Ara es comença a parlar sobre *spin doctors*, *creació de relat* i d'altres termes que abans s'utilitzaven amb menor o cap assiduitat. En un món ple de missatges comunicatius i personatges hipervisibles, alguns especialistes han d'ajudar els líders polítics a driblar les dificultats i a mantenir-se en l'àgora pública i introduir-hi el seu missatge i discurs. Això fa que alguns periodistes «s'infiltrin» en la política per ajudar aquesta espècie hostil per a molts a sobreviure en un món darwinian on només sobreviuen els millors. Núria Ferragutcasas de moment ha estudiat el terreny; ella és periodista i ja ha cursat un màster en direcció de campanyes electorals i un de política americana. Fa ben poc que ha presentat una tesi sobre campanyes electorals de baix pressupost i ara voldria escriure un manual de campanya per a candidats amb pocs recursos. De Nova York, s'ha desplaçat a Washington per ser la corresponsal del diari *Ara* i del *Deia*, i ens explica l'actualitat des de l'epicentre polític del món occidental; una visió d'algú que com els seus predecessors Pla i Xammar, d'altres èpoques i diaris, es mostra enamorada dels Estats Units.

fer almenys un màster als EUA. Estudiar allà un any m'ajudava a prendre la decisió de si després realment voldria continuar-hi els estudis o no».

L'empresari va llegar 31 milions d'euros amb la condició que el Govern els utilitzés per invertir-los en l'ensenyament de l'anglès

Rosanna Anson tenia molt clar que «volia marxar a estudiar un màster a l'estranger i aprendre anglès». A Catalunya hi ha escoles de fotografia de renom internacional però, com en qualsevol carrera professional, parlar idiomes amb fluïdesa obre infinites possibilitats. La fascinació per una ciutat pot ser un altre motiu per marxar a estudiar a fora. Núria Ferragutcasas no se n'amaga en cap moment: «Era una

David Gutiérrez Camps, un documentalista creatiu

A aquest vidrerenc actualment resident a Barcelona el mou la passió pel cinema, per això va anar a estudiar a Nova York, per aprendre una mica més d'aquest art que darrerament l'ha portat a recollir reconeixements. Va estudiar comunicació audiovisual a la Universitat Pompeu Fabra i va participar en un programa d'intercanvi que el va portar a FAMU, una prestigiosa escola de cinema i televisió de Praga. Un cop llicenciat, va residir a Amsterdam, on combinava el cinema amb una activitat menys artística: rentar els plats en un restaurant de luxe. De tornada a Barcelona va exercir d'editor en treballs com *Utopia 79* i *Hollywood en guerra*, en programes de televisió i anuncis publicitaris. El 2005 va dirigir el documental *Terreny de joc*. Amb aquest bagatge a l'esquena es presentà a les beques de la Fundació Riera Gubau. Això li va permetre matricular-se al Programa de Cinema Documental a la New School a Nova York. Allà, a part d'estudiar va rodar dos treballs més, *Water in the boat* i *175*, que han tingut una molt bona acollida tant en festivals nacionals com internacionals. Ara li toca preparar el seu nou projecte, *The Juan Bushwick Diaries*, els falsos diaris d'un cineasta nord-americà que viu a Barcelona. En tindrem notícies aviat.

Per saber-ne més: www.davidgutierrezcamps.com.

oportunitat per viure a Nova York –una ciutat que sempre m'ha fascinat– i millorar l'anglès. A més, tenia ganes de continuar els estudis sobre comunicació política i als Estats Units tenen una molt bona oferta».

L'aprenentatge de l'anglès tenia més importància en uns casos que en d'altres. Per a Gutiérrez, aprendre'l no era un objectiu prioritari: «Ja tenia una base prou sòlida, però l'oportunitat d'estar estudiant a Nova York durant un any em va fer millorar-lo de forma substancial».

El cas de Jiajia Wang és molt semblant al del vidrerenc; ella ja dominava l'anglès: «De fet, moltes classes que feia a la UPF eren en anglès. Tot i així, vaig millorar

La primera idea de la Generalitat era establir la fundació a Barcelona i obrir aquestes beques al conjunt del país, però es va trobar amb l'oposició de l'Ajuntament de Santa Coloma

molt després d'haver-hi estat un any». Per a Núria Ferragutcasas, l'aprenentatge de l'anglès va ser clau a l'hora de donar el pas: «És difícil dir-ne el percentatge, però en va ser una part molt important; potser un 50%, si haig de dir una xifra». Més taxativa es mostra la Rosanna Anson: «Tenia clar que volia marxar a viure una temporada a un país de llengua anglesa. Tenia fins i tot més clar que volia aprendre anglès que no pas en quina carrera volia especialitzar-me!».

Ciutat o universitat? Què pesa més en la decisió?

David Gutiérrez i Núria Ferragutcasas volien viure a Nova York, aquella fascinant Ciutat Automàtica que tan magistralment va descriure Julio Camba i que hem vist com el plató cinematogràfic ideal de la nostra vida. «Primer vaig decidir la ciutat i després l'escola», afirma Gutiérrez. «L'experiència vital que em podia oferir Nova York no me la podia oferir cap altre lloc, tant a nivell personal com cinematogràfic (oferta cultural, escenaris de filmació, referents artístics...). Ja havia estat a Nova York i havia tingut molt bones sensacions amb la ciutat». Ferragutcasas es manifesta en la mateixa línia: «M'encanten les ciutats i crec que Nova York és com una meca per als urbanites. Volia viure en una de les ciutats més multiculturals del món i per això vaig escollir Fordham University».

Menys clara tenia la decisió Rosanna Anson. Aquells dies tot va anar molt de pressa: «Una de les condicions perquè em donessin la beca és que m'havien d'haver acceptat en una universitat americana, així que vaig enviar sol·licituds a tres universitats de San Francisco i a tres de Nova York». Ella ja havia estat a Nova York i tenia molt bones referències de San Francisco, així doncs va decidir optar per allò més pràctic: «La primera universitat que em va acceptar va ser l'Academy of Art de San Francisco i vaig decidir llançar-m'hi de cap. Tampoc tenia temps per esperar que les altres universitats em contestessin, així que vaig tirar cap a San Francisco coneixent-ne poc més que el pont vermell, les pujades i baixades i el tramvia».

Si es parla de Harvard, segurament a tots ens vindrà al cap el nom de la universitat més prestigiosa del món i no pas la idea d'una ciutat magna com de les que hem parlat anteriorment. Si tenim en compte això podem afirmar amb poc marge d'error que la universitat més que la ciutat, o poble en aquest cas, van marcar la decisió de Jiajia Wang, i la seva experiència a Harvard: «Va ser una experiència única i totalment enriquidora. La universitat tenia molt a oferir als estudiants, atès l'elevat pressupost i els recursos de què disposa. Hi havia una llarga de llista d'activitats per fer cada dia: conferències de caps d'estat, xerrades amb premis Nobel, sopars amb magnats... Ho volies provar tot, però no donaves l'abast». El poti-poti cultural també va ser interessant per a la seva formació: «La diversitat cultural em va obrir molt més la ment. Jo compartia pis amb unes noies de Harvard Law School, una afroamericana de Seattle i unes noies coreanes, una de les quals havia crescut a l'illa de Fiji perquè els pares eren missioners. És molt bonic trobar-se amb gent d'arreu del món en un poble com Cambridge».

Comparar pomes amb taronges: dos models universitaris molt diferents

«Comparar pomes amb taronges» és una frase molt típica als Estats Units, i David Gutiérrez l'ha fet servir per expressar d'una manera gràfica les enormes diferències de model entre un sistema i l'altre. Núria Ferragutcasas ens parla d'un model que dóna molta importància a les lectures i que «fomenta l'esperit crític». Fomentar l'esperit crític és una de les premisses que sentim moltes vegades a tertulians del nostre país que amb tres frases radiofòniques pretenen arreglar la universitat catalana. Gutiérrez té clar que el fet que «allà» la universitat sigui molt cara fa que t'ofereixin uns serveis que les universitats catalanes no es poden permetre: «Grups molt reduïts, infraestructures de luxe i professors molt propers, amb qui tens un tracte molt més personal». Un tracte personal que també destaca Anson i que, tal com deia David Gutiérrez, està molt relacionat «amb els desorbitats preus dels estudis

superiors als Estats Units». Les classes a l'Academy of Art, de San Francisco, són com a màxim de quinze alumnes, «tot i que he tingut classes en què només érem 4 o 5», puntualitza. I afegeix: «Tots els professors coneixen perfectament la teva feina i veuen la teva evolució. Són

L'aprenentatge de l'anglès no és l'element més important dels joves becats per tal d'anar a estudiar a l'estranger

Rosanna Anson, fotògrafa de mons fantàstics

Rosanna Anson va iniciar el seu períple artístic en el dibuix però després va veure que la fotografia en general, i la de moda en particular, era un instrument molt vàlid que li permetria crear aquests mons «fantàstics, surrealistes i ingenus» que mostra en tota la seva obra. Sempre acompanyada d'una Linhof, d'una Pentax 67 o d'una Polaroid, Rus fa córrer la seva imaginació i la posa a disposició de les seves fotografies de moda, plenes de vida i colors com les obres dels artistes modernistes del XIX que tant li agraden. Viu a San Francisco, una ciutat iconogràfica i molt vinculada al fet artístic, i s'ha anat obrint camí fins al punt de ser avui una fotògrafa reconeguda –Justin Timberlake al seu web recomana una exposició d'Anson–, professora de l'Academy of Art, i les seves fotos han estat ja utilitzades en moltes revistes prestigioses i diaris. Un regal per a la vista, fins i tot per a aquells a qui no agrada la moda, gentilesa d'algú a qui agrada que li enviïn flors.

Per saber-ne més: www.rusanson.com.

totalment accessibles [...]. Aquesta proximitat i complicitat és el que fa que els estudiants estiguin tan motivats i compromesos amb els seus estudis».

Jiajia Wang destaca «la flexibilitat i el pragmatisme del sistema americà. Els estudiants dissenyen amb major llibertat el seu propi currículum acadèmic. Més que la quantitat de contingut que arriben a recordar, els importa com es pot aplicar a la realitat». Ella recorda sobretot els seminaris on s'ensenya *networking*, com fer el màrqueting personal o com trobar feina; tots eren

força populars entre els estudiants. «El sistema està més enfocat al món empresarial», conclou.

Presentis i futurs

«En el món professional no hi entro, perquè depèn molt del sector i la conjuntura, però viure un any a l'estranger és una experiència que només et pot enriquir com a persona. Ajuda a obrir la ment i a ampliar horitzons». Aquesta és la visió que David Gutiérrez Camps té de l'experiència viscuda als Estats Units. Un cop acabats els estudis va decidir quedar-se uns mesos treballant a Nova York, però després de l'estiu, raons personals van fer-lo tornar a Barcelona, ciutat on viu actualment. La Jiajia va decidir també tornar: «La meua vida és a Catalunya. Em sento molt a gust aquí. A més, jo trobaria molt a faltar la família i els amics». Rosanna Anson navega entre dos mons: «Tinc clar que tornaré a terres catalanes en un futur bastant proper, però de moment crec que haig d'aprofitar les oportunitats que vagin sortint per aquí. Abans de tornar m'agradaria provar sort a Nova York una temporada [...]. De moment, penso gaudir d'uns quants mesos més a San Francisco i a seguir treballant tant o més que com fins ara».

A Núria Ferragutcasas, sembla que trigarem a veure-la per aquí, ja que té

>> *A l'esquerra, Núria Ferragutcasas, amb una amiga. A baix, Rosanna Anson, fent fotos.*

molt clar que als Estats Units «professionalment es pot créixer molt». Però la raó principal per decidir quedar-se allà ha estat l'amor; un motiu en majúscules i negreta.

Ja sigui des dels Estats Units, des de Barcelona o Blanes, el que està clar és que sentirem a parlar de tots ells, uns «alumnes» que en un moment donat van sumar al seu talent una oportunitat única de formació. Avui podeu seguir la trajectòria ascendent com a documentalista de David Gutiérrez, una trajectòria que el porta a ser fi-

nalista a festivals de tot Europa i que l'empeny a nous projectes; podeu seguir els projectes empresarials de Jiajia Wang, que ja han despertat l'interès de beques prestigioses i diaris de tirada estatal. Si voleu, podeu seguir l'actualitat dels Estats Units a través dels ulls i les paraules de Núria Ferragutcasas a les pàgines del diari *Ara*, i tot plegat decorar-ho amb les meravelloses fotos de Rosanna Anson, tot això gràcies, en part, a l'altruisme d'aquell estrany home del 124 al qual tots ells estaran eternament agraïts.

Jordi Dorca és tècnic del Museu del Cinema i director del Festival Curt.doc de Vidreres.

